

En hel del kongresser har jag varit med om. Men det här var min första.

Det är inte så konstigt som det låter. Tidigare har jag som tidningsman rapporterat på plats eller jobbat med planering och redigering vid många fackliga och politiska kongresser.

Nu satt jag för första gången i kongressalen som ombud. Det vore fel att påstå att det var en överraskande upplevelse. Miljön, programmet och upplägget var välbekant. Däremot var det speciellt att plötsligt vara en av dem som gick igenom frågor som kanske skulle bli rubriker och notiser i nyhetsflödet.

En exceptionell församling, tänkte jag. Här sitter tvåhundra femtio pensionärer med erfarenheter från alla vinklar och vrår i samhället, från verkstadsgolv och sjukhussalar, från byggfuttar och lärarrum, från kommunfullmäktige och fackklubbsmöten. Tiotusen års arbetslivserfarenhet - vilken enastående kunskapsbank!

Nu skulle denna församling fatta en rad beslut, ämnade att påverka politiker och andra beslutsfattare i de stora och små frågor som har en obönhörlig förmåga att tränga sig på allteftersom dag läggs till dag i våra åldrande cv:n.

PRO har listat tre huvudområden inför valet – pensionerna, äldreomsorgen och tandvården – och dem skulle kongressen naturligtvis ge eftertryck åt. Kloka motioner klubbades igenom, enigheten var stor, och den nya förbundsledningen kan slåss för frågorna med ett tungt stöd i ryggen.

Ny ledning, ja. Inför ordförandevalet kunde man känna en viss nervositet bakom kulisserna. Var hade de båda kandidaterna stöd? Folk gick och mumlade teorier. Det distriktet skulle rösta si, det andra så. Hur stod Stockholm? Blir det splittring efter valet?

Nu uteblev dramatiken ändå. Åsa Lindestam vann med klara siffror, hon blir säkert en bra ordförande. I Stockholmsdelegationen röstade vi fritt.

Själv ska jag medge att jag färgades av min yrkesbakgrund. Bland argumenten för två goda kandidater är det ett som väger extra tungt i dessa tider: vem har störst chans att få ut PRO:s intressen i medier, vem går bäst genom rutan? Det är svårt att frigöra sig.

Apropå Stockholm. Det verkar känsligt det där, animositeten mot huvudstaden. Det måste tassas försiktigt för att undvika att nollåttorna får någon form av dominans i riksorganisationen.

En något skrattretande balansgång. Vi som hamnat här är ju långt ifrån alltid urstockholmare. Själv är jag född och uppväxt i Sundsvall (sulfitråtta, klyktattare, vad ni vill). Och att det bor flest PRO-are här i Stockholm kan väl inte vi rå för.

Nå, vi fick med Agneta Enbom Holz och Curre Hansson i styrelsen. Curre och Christer Hedberg såg nöjda och belåtna ut efteråt. Distriktet hade fått igenom motioner och förslag och vi hade märkts lagom mycket, tyckte de. Och det var ju bra.

Förhandlingarna gick smidigt, med de i sammanhanget oundvikliga longörerna. Ibland blir man väldigt glad åt tekniska framsteg, allt fungerade som det skulle. Punkterna på dagordningen rullade fram perfekt på skärmarna, voteringsrutorna dök upp på sekunder och resultaten kom snabbt. Man bävar inför tanken att rösträknarna skulle behöva springa mellan bänkraderna och räkna gröna och röda kort varje gång en stadgenörd (finns på varje kongress) begär votering på kommatecken och konjunktioner i formuleringarnas labyrinter.

Ännu snabbare skulle det gå om ett par tekniska assistenter ute i lokalen var utrustade med handmickar och kameror för att snabbt leta upp nästa talare. Det skulle spara mången promenad upp till podiet, ibland på skraltiga gamla ben. Talarstolen är visserligen en stark symbol, ända sedan antiken, för den demokratiska församlingen, men vi är ju inte rädda för att använda praktisk teknik i andra sammanhang.

Omsider kom vi i alla fall fram till själva handlingsprogrammet. Där dök det upp en rad goda idéer som bättrar på styrelsens programförslag. Konkreta grejer, bra att ha att jobba efter i föreningar, distrikt och pensionärsråd.

Vi fick igenom till exempel bättre åtgärder mot brott mot äldre och krav på statlig e-legitimation.

Kul med det där sista: precis dagen före kongressen gav regeringen digitaliseringsmyndigheten i uppdrag att utreda statlig e-legitimation. Inte visste infrastrukturministern att det skulle komma upp på PRO-kongressen, men bra tajming ändå.

Annars är ju kongressen en social tillställning. Massor av trevliga möten med folk från alla

landsändar. I höghushissen till exempel. Jag hade ett rum på sjuttonde våningen och jag, med mina balansproblem, kan ge mig f-n på att badrumsgolvet svajade. De bygger så i höga hus, har jag hört. (Och jag undanber mig antydningar om minibar och sånt, min medicincocktail avhåller mig från andra cocktails. På kongressfesten lät jag servitrisen fylla på mina vinransoner – till fromma för mina bordskamrater, inga namn.)

Sista dagen, söndag förmiddag, mitt under förhandlingarna, fick jag ett telefonsamtal. Lägligt nog var jag på muggen just då, så jag kunde svara.

- Hej, det är din granne, sa en röst med en finsk accent som inte gick att missta sig på, även om vi inte känner varandra särskilt väl.

Hon hade sett att jag inte tagit in tidningen på två dagar, så hon letade reda på mitt telefonnummer och slog en signal för att höra att allt var ok med mig.

Det var förbanne mig det finaste som hände på hela helgen. Fast det hade ju ingenting med kongressen att göra. Eller förresten: vanlig hederlig omtanke gamlingar emellan, är det inte precis vad PRO handlar om, i grund och botten?

Åke Lif